

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

**“ИДЕТЕ СИ
ОТ МЕНЕ, ВИЕ
ПРОКЛЕТИ!”**

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Към сърцето ти	4
1. Видението с древния Помпей и изригването на Везувий.....	8
2. "Идете си от Мене, вие проклети!"	17
3. Видението в Божието Светилище.....	20
4. Видението с гладния Исус.....	23
5. Видението с жадния Исус	27
6. Видението със странния Исус.....	30
7. Видението с голия Исус	34
8. Видението с болния Исус	40
9. Видението с Исус в тъмницата.....	45

“Тогава ще рече и на тия, които са от лявата Му страна: Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели. Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте. Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме? Тогава в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили. И тия ще отидат във вечно наказание, а праведните във вечен живот...”¹

¹ (Матей 25:41-46)

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Още в началото на това пророческо послание искам да знаеш, че ако за други книги плащах цена от ревност, дързост или постоянство, то за всички видения в тази книга платих цена от чрезмерна скръб. Скръб, толкова тежка и ужасна, щото това сякаш бяха ноктите на Сатана в собствения ми гръб, в собствените ми гърди, и в собственото ми сърце. За себе си знаех, че пророческите видения от тази последна година бяха твърде Свети и силни и те донесоха големи загуби в религиозното царство Вавилон. Ето защо аз намерих онова, което търсех. Сиреч – онази конфронтация с дявола, за която моят Господ заплати с Живота Си на Кръста. И едва сега, в последните дни на моето страдание за Исус, аз изпитах в пълна степен най-страшното зло, което дяволът беше силен да стори на моя Господ, а така и на мен, като Негов слуга и свидетел.

Това страшно зло беше грехът на човешкото неразпознаване...

Само си представи какъв е тоя грях, братко мой! Само си представи как Господ държи тежкия дървен Кръст на рамената Си и прави огромни усилия с пребитото Си тяло, за да стигне до мястото, наречено Голгота. А там, край Него, с непрестанни крясъци, свиркания и дюдюкания, Го гледат земни човеци с още по-земни погледи. И те, като не могат да надникнат по-дълбоко от пребитата и кървяща плът на Исус, виждат в Него само един нещастник, дръзнал да се възправи против властта на могъщия Синедрион и още по-могъщия Рим.

Земните човеци виждат в Исус земен човек!

Пръстта вижда пръст и плътта вижда плът!

А князът на тоя свят, усмихнат и доволен, че е ослепил човешките сърца, протрива доволно ръцете си, понеже слепците са станали част от неговата хилядолетна борба и бунт против Бога. Но именно на тези земни и плътски човеци Господ се обеща, като им каза в Словото Си:

“Ерусалиме! Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата си,

но не искайте! Ето, вашият дом се оставя пуст. Защото казвам ви, от сега няма вече да Ме видите, до когато речете: Благословен, Който иде в Господното име...”²

“Благословен, който иде в Господното Име!” – колко много исках да чуя тези думи от устата на човеците, към които Господ ме изпращаше с думите Си и виденията Си. Колко много жадувах да видя събудени църкви, осветени пастири, помазани проповедници. За съжаление оня, когото Господ изпрати в Своето Си Име, не бе благословен от църквите, но стана повече от проклет. Понеже си навлече омразата и ненавистта на всичките платени наемници и на излъганите от тях стада. Тъй, че скръбта, дошла в деня на Исусовото разпъване, стана и моя скръб. И както в Него мнозината земни човеци видяха земен човек, досущ като тях, така и в мене, като пратеник на Исус, видяха един, който си измисля и въобразява безумни неща.

Разбираш ли сега скръбта ми, братко мой? Разбираш ли, най-сетне, че от многото ужасни грехове, които човеците могат да сторят против Бога и Неговите пратеници, няма по-страшни от греховете на неразпознаването? Защото това са греховете на слепите, които заявяват, че виждат, на глухите, които заявяват, че чуват, и на помрачените, които заявяват, че са просветени. А идва ден, когато същите тези слепи, глухи и помрачени човеци ще заявят с всичката си наглост на Господа:

“Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?”³

Но тогава Исус ще им заяви:

“Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили...”⁴

И всички тия слепи, глухи и помрачени, които не са разпознали Него в слугите Му и пратениците Му, Господ ще запечата с най-съдбоносните и огнени думи на Сърцето Си:

“Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели...”⁵

² (Матей 23:37-39)

³ (Матей 25:44)

⁴ (Матей 25:45)

⁵ (Матей 25:41)

Защото грехът им е бил същият, като на ония в древността, които са свиркали, кълнели и дюдюкали против Исус по пътя Му към Голгота. И те, като са имали безумието да отхвърлят Господ и Неговото Присъствие в бедните и скромните, са отхвърлили сами себе си от Царството Божие. За да допълнят мярката на баща си, дявола. И да споделят участва му в дълбочините на вечното проклятие. Ето такива мисли горяха в сърцето ми поради всичката ужасна скръб, с която Сатана поиска да ме съкруши и смачка. И аз, с плач и сълзи паднах до постелката си и призовах моя Господ, като Му казвах:

“Исусе! Спасителю мой! Утеши ме в скръбта, която ми причиняват всички, които ме мразят. Понеже те по-скоро биха умрели, отколкото да вдигнат ръка и да изповядат, че Ти Си ме пратил. Те ме мразят, Господи, заради Твоите думи на Вечен Живот! Те не понасят свидетелството ми, понеже Ти ги призоваваш да излязат от Вавилон! Те не могат да приемат факта, че Си издигнал пророк, който толкова много да се различава от тщеславните идоли на Америка! Понеже Ти, Исусе, във всичката Си ревност издигна служение, което стана Твоят бич против търговците в Храма. Ти, Господи, във всичката Си Святост, издигна слуга, когото посвети в най-великите тайни на Небето.

Но ето, че църквите не пожелаха да ме разпознаят, като Твой слуга! И като надъхаха хиляди по хиляди, забиха в сърцето ми стрели на чародейство и религиозна злоба. Тъй че няма ден, нито час и минута, в които да не усещам ужаса на всичката им омраза. Утеши ме, Господи, в скръбта ми! Понеже разбрах и познах, че това е възможно най-голямото зло, което трябваше да претърпя заради Тебе!”

В отговор на плача ми и на сълзите ми Исус се сниши до мен. И като ме докосна с ръката Си, започна да ми говори, като казваше:

“Ти наистина влезе в Съдбата на Човешкия Син! Не просто в Живота Ми, но в най-болезнената част от него. Там, където Господ блестеше като Слънце в Духа Си, ако и да Го виждаха като купчина пребито месо и кости. Там, където Спасителят действително победи всичката сила на Сатана, ако и човеците да Го виждаха като олицетворение на безнадеждността и ужаса. И сега ти казвам, че

трудът ти за Мене през годините на младостта ти не е напразен, но великолепен. Защото той е Моето свидетелство против Вавилон! Свидетелството на Вечния Съдия, Който в Деня на Страшния Си Съд ще отлъчи овци от кози и ще осъди за вечен грях всички дяволски човеци поради дяволските им думи и дела. А на теб потвърждавам, че не можеше да имаш друга съдба и път, освен пътя и съдбата, с които заповядах да се въздигнеш пред Лицето Ми. Защото докато земните човеци търчаха да се кланят на земните си идоли и да участват в мерзостта на запустението, ти приклони сърцето си да чуваш Гласа Ми и да вършиш онова, което Ми е угодно. Докато земните човеци се надпреварваха да търчат по широкия път на религията и да влизат през широката порта на погибелта, ти влезе през тясната порта на Спасението и стана ходатай на Божия Свят Хълм. За да събера чрез свидетелството Ти всичките Си чеда, които ходят в Дух и Истина.

Колкото до слепите, глухите и помрачените, които възлюбиха духа на дявола, а не Духа на Бога, то съдбата на всички тях ще е като на древния Помпей, чиито жители не разпознали идещия Божий Гняв, но били погребани живи под огнената лава на Везувий. Аз ще дам на Моите да видят това древно въздаяние върху рода на нечестивите. А след това ще те посветя върху всички грехове на неразпознаването, които извърши последното поколение на Вавилон..."

След тези Свои думи Господ докосна главата ми, а духът ми се въздигна с Него. За да видя сетнината на ония, чрез които дяволът е силен да върши най-големите си злини против Бога и слугите Му.

1. ВИДЕНИЕТО С ДРЕВНИЯ ПОМПЕЙ И ИЗРИГВАНЕТО НА ВЕЗУВИЙ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Ние живеем в твърде страшно и ужасно време. Време, което усърдно крие всичките белези на развалата и гнилотата с измамен блясък и привидно спокойствие. Мнозинството човеци в това време са станали пленници на сатанинската измама, че няма сетнина, възмездие и наказание за нечестивите им дела. Самото нечестие, което е прескочило плътта, се е забило в сърцата на човеците. И те са станали не просто изкусни, но перфектни в делата на абсолютното зло.

Какви са делата на това абсолютно зло? Или какви са способите на дявола да направи последното време запечатано от умножено беззаконие?

Истината е, че това са изкористените духовни способности за упражняването на вяра. Не вяра в Бога, но вяра в маските на дявола! Не вяра в Божието Слово, но вяра в сатанинските обещания и поощрения! С такава вяра мнозина са направили от живота им да изчезнат белезите на видимото зло, но такива са дамгосали сърцата си с белезите на невидимото зло. А силата на едно такова дамгосване е фатална. Защото белезите от дамгосването правят човека неспособен да различи Добро от Зло, Светлина от тъмнина, Христос от Антихрист. Именно тогава дамгосаният започва да се подвизава в греховете на неразпознаването. Той вече е готов да тъпче и онеправдава бедните и скромните в Христа, а едновременно с това да вика "Алелуя" и "Амин" на всичките си мерзости. Гордостта и надменността стават естествена изява на дамгосания от дявола. И такъв, като се упражнява в презиране на по-долните от него, започва да трупа Божий Гняв против живота и съдбата си. Именно за натрупването на този Божий Гняв, дошъл от греховете на неразпознаването, Господ Исус беше решил да ми даде видението с древния Помпей и изригването на вулкана Везувий. А като начало Той се сниши до мен и започна да ми говори, като казваше:

“Как мислиш? Не затова ли се умножи беззаконието в последното време, понеже Отец Ми стои безмълвен и видимо не реагира на съгласието между хора и демони? Не затова ли измамата шества като царица в човешките сърца и мнозина бързат да поставят основите на живота си на местата на всяка мерзост и запустение?”

Докато слушах въпросите на моя Господ, сърцето ми се сви болезнено. И аз, като Го погледнах със скръб, Му отговорих, казвайки:

“О, Иисусе! Ти знаеш колко много съм искал от моя Отец да реагира на беззаконието! Ти знаеш колко пъти ревността ми е пламтяла против делата на нечестивите и аз със сълзи на очи съм молил Теб и Отец да въздадете на нечестивите с всичкия пламенен Гняв на Небето. Но ето, че и до днес нечестивите цъфтят и прецъфтяват, а Правдата на Твоите чеда се угнетява и Примерът Ти се хули и презира. Защо, Господи мой, Отец стои безмълвен и видимо се бави? Защо присъдата против нечестиво дело се бави толкова много и не се изпълнява скоро?”

Скръбта в гласа ми беше толкова голяма, щото тя накара Господ да ме погледне с огромно състрадание. А след това да ми каже:

“Ти непременно трябва да видиш как една древна огнена пещ поглъща нечестивите. За да разбереш в сърцето си и да предадеш на Моите братя и сестри, че трупането на Божий Гняв е като разпалването на пещ. И така сам да проумееш, че последната пещ, приготвена за всичките нечестиви, ще е по-страшна и ужасна от всичко, което би родило дори най-смелото въображение. А сега ти казвам, че ако днешните се упражняват в най-проклетите грехове на неразпознаването, то те са взели духа и примера за нечестието си от древния Рим. Затова ще те заведе в древността, момчето Ми. В зората на Моето благовестие, когато Римските патриции имаха един девиз на мерзостта си:

“След нас и потоп!”

Тъй, че към мнозина от тях непременно дойде потопът на Гнева и ги погребва живи. А сега тръгни след Мене...”

След последните Си думи Господ докосна главата ми, а духът ми полетя след Него. Така времето пред очите ми се преобрази като гигантска река, чиито води течаха назад. Колкото по-бързо течаха водите, толкова повече светът остаряваше пред очите ми. И едни векове отстъпваха място на по-старите от тях, а по-старите – на още по-древните. Така дойде миг, когато аз и Господ стъпихме на висока планина, под която се откриваше разкошен град с белокаменни крепости и стени. И Исус, като посочи към града, вече ми казваше:

“Господ Алфа и Омега протегна ръката Си назад във времената. И сега Той те постави да гледаш на древния Помпей, само няколко часа преди пълното му изстребление и погубление. Но преди да ти покажа Помпей отблизо, Аз искам да видиш какъв Божий Гняв е стаила тази висока планина, на която сме стъпили...”

След тези Свои думи Господ протегна десницата Си към самата скала, на която бяхме стъпили. И ето, че скалата се разтвори, като разрязана с бръснач, а пред очите ми се появи огромна пукнатина, под която видях гигантски вълни от цвърчаща лава. Вълните се надигаха и разплискваха, а разтопеният метал кипеше и бълбукаше твърде страшно. Всичко това ме накара да повдигна изплашения си поглед към Исус. А Той отново започна да ми говори, като казваше:

“Гледай на кипналата лава и пламтящите вълни в тая планина само като на един твърде беден и незначителен пример за сетнината на последните поколения нечестивци. Защото мнозина сте забравили писаното от Апостола Ми, който казва в посланието си:

“А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихииите нажежени ще се стопят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат. Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свято живеене и в благочестие, като очаквате и ожидате дохождането на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи, и стихииите нажежени ще се разложат!”⁶

⁶ (II Петрово 3:10-12)

Какви трябва да сте вие в своето Свято живеене? Какво трябва да е благочестието ви, докато очаквате дохождането на Божия Ден? И ако стихииите нажежени ще се разложат, то няма ли в тях да се разложат всички, които вършат беззаконие? Но ти отново виж огнената лава в отвора на Везувий и Ми кажи:

Колко ли огън ще е нужен, за да се разпали тая лава? Колко ли време ще е нужно, за да заврат тия земни недра?"

"О, Господи мой! Такъв огън не се разпалва лесно! За него е нужно много време!"

"Става ли ти тогава ясно защо Отец Ми стои безмълвен, когато нечестивите трупат Гняв? Не казах ли на всички ви как се разпалва пещта на Божия Гняв? И колко от вас помнят или са проумели думите на Йоан Кръстител, с които той ви предупреди:

"А и брадвата лежи вече при корена на дърветата; и тъй всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огъня се хвърля..."⁷

Ако несъмнено дървото е вярата, то разбираш ли сега, че всяка вяра, която не ражда Мен и Моето присъствие, се хвърля в огъня, за да разпалва пещта на идещия Божий Гняв? Защото Денят на Моя съд вече е дошъл и чука на вратата пред прага на последното време. Ден, за който пророкът Ми Малахия писа:

"Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен ни клонче..."⁸

Но ти сега тръгни след Мене. Защото двамата с тебе ще слезем в тоя красив и белокаменен град. За да видиш какво вършат жителите му, за да предизвикат Божията пламенна ярост..."

След последните думи на Исус пукнатината на Везувий се затвори, а аз и Господ тръгнахме към самия Помпей. Не знаех колко вървахме, но ето че накрая преминахме през портите на града. А тогава очите ми видяха едно твърде живописно стълпотворение от човеци в бели тоги и хитони. Те бяха навсякъде из града. При фонтаните му, в градините му, по улиците му

⁷ (Матей 3:10)

⁸ (Малахия 4:1)

и в залите му. Един белег стоеше като запечатан върху лицата на всичките граждани на Помпей. Този белег беше безгрижието. Това бяха безгрижни човеци, сякаш убедени в сърцата си, че ще живеят вечно. И аз, като вдигнах ръка и ги посочих, попитах моя Господ:

“Исусе! Не са ли тия Римски патриции твърде безгрижни? Та аз не виждам по лицата им дори белег или сянка от притеснение и страх...”

“Правилно го нарече безгрижие. Но нека сега ти покажа отблизо на каква гнусота и безумие е способно човешкото безгрижие...”

Ето, че Господ хвана ръката ми, тъй че двамата с Него влязохме в просторна зала. А вътре в самата зала видях човеци, от които сърцето ми изпита върховна погнуса. Те къпеха охранените си тела в мраморен басейн. И като надигаха кани с вино, разкъсваха с безгранична похот дрехите на млади робини, готови да се поругаят с телата на момичетата и да извършат ненаситно всякакво блудство и нечистота.

“О, Дионисий! Сладко е виното ти!” – крещяха едни.

“О, Ерос! Сочна е любовта ти!” – пъшкаха други.

А в самата мерзост на патрициите Господ ми даде да видя демони, живеещи в разлагащата се от охолство, блудство и пиянство плът. Тези демони държаха дървета, пораснали от сърцата на самите патриции. И като късаха от тях плодовете на всяко зло, хранеха с удоволствие сърцата си. Всичко това ме накара да извърна главата си и да кажа на Исус:

“Ах, Господи мой! Не ми давай повече да гледам на тази гнусота! Та ето, демоните в сърцата на патрициите държат дървета, изникнали от самата им вяра. И като ядат плодовете на злото, тържествуват в нечестието си...”

В отговор Исус с твърд Глас настоя, като казваше:

“Напротив, момчето Ми. Аз ти давам и ти трябва да гледаш на тази вакханалия. Защото именно сега ще разбереш как се разпалва Божия Гняв...”

И действително, че след думите на моя Господ, в залата и при самия мраморен басейн долетяха Божи ангели, хванали остри и блестящи мечове. Те се снишиха над самите патриции, а демоните им ужасени изкрещяха и избягаха настрани. А след това всеки от Божиите ангели

отсичаше дървото от сърцето на посочения му от Бога патриций. Така ангелите събраха отсечените дървета. И като се вдигнаха от залата, полетяха към върха на вулкана Везувий. А Исус отново ми проговори, като казваше:

“Всяко дърво, което не ражда добър плод, отсича се и в огъня се хвърля. Разбираш ли го сега по-добре? Разбираш ли как се разпалва пещта на Божия Гняв?”

“Да, Господи мой! Сега разбирам, че когато вярата на човека се превърне в зло дърво, което ражда зли плодове, то Отец посочва на ангелите Си тази зла вяра, а те я вдигат от сърцето на човека, за да я хвърлят като свидетелство в огъня на Божия Гняв...”

В отговор Господ отново ми каза:

“Ето така в огъня на последния Божий Гняв ще бъдат хвърлени дърветата на всички безгрижни, които са стигнали дотам да вършат греха на Содом. И нека никой от Моите да не казва, че не може да разпознае последните Римски патриции на земята. Защото такива патриции, като стоят в собствените си къпални, пият виното на Вавилон и превръщат собствените си църкви в блудници, като ги насилват и омърсяват със семето на религиозния дух. Но ти сега отново върви след Мен. Защото с тия блудства греховете на Помпей не се изчерпват...”

Ето, че Господ отново хвана ръката ми, тъй че двамата излязохме от залата с мраморния басейн. А Той ми посочи нещо като тържище или пазар, на който бяха струпани много човечи. Там очите ми видяха охранен и дебел патриций, който държеше роби, вързани с вериги. Той размахваше камшик върху телата на робите, като викаше:

“Купете тия чудесни мъже! Здрави, силни, издръжливи! Защото на такива се крепи царството на Юпитер Виктор! На такива се крепи силата на Юпитер Консерватор и въздаянието на Юпитер Верзор...”

Думите му предизвикаха моментален възглас сред останалите граждани на Помпей. И те, вдигнали кесии, започнаха да наддават за робите. А Господ се приближи до самия охранен патриций като ми казваше:

“Ти знаеш ли що ще рече възгласът на тоя търговец? Понеже той отдаде слава на Юпитер Виктор, Юпитер Консерватор и Юпитер Верзор...”

“О, Господи! Та за мен тоя патриций е същински поклонник на дявола. Понеже кой друг да е богът Юпитер в империята на Рим...”

“Точно така е, момчето Ми. Но ти сега виж, че когато Юпитер е Виктор, то тогава богът на Рим е победителят. Когато Юпитер е Консерватор, то тогава той е закрилникът на Римската войска. А когато Юпитер е Верзор, то тогава той отблъсква противниците на Рим. Как мислиш тогава? Кой е противникът на Юпитер, ако не твоят Господ? И няма ли и тук да се яви ангел Господен, който да отсече дървото на Римската гордост и надменност, което расте от сърцето на тоя търговец?”

Можех ли да противореча на Исус, след като очите ми виждаха грозното и зло дърво на Римската гордост и надменност, което буквално стърчеше от сърцето на търговеца. Нещо повече – демон-вълк от подопечните на Корей се удовлетваеше да яде от плода на гордостта. Но точно тогава при самият пазар се появи ангел Господен и това накара вълкът да изскочи с вой и да се скрие всред навалицата. А ангелът, като простря меч си към търговеца, отсече дървото от сърцето му и го вдигна, за да го занесе на върха на Везувий. И Исус отново започна да ми говори, като казваше:

“Нищо ново под слънцето! Както в това древно време се продаваха роби и търговците възвеличаваха дявола с някое от многото му имена, така и в последното време на земята нечестивците нямаха друга задача и длъжност пред лукавия, освен да му продават роби. Тъй че Мамон, който е ковчезникът на Сатана, купи милиони души, съвести и сърца, като ги направи войска на сатанинското нечестие. И както тоя търговец на души роди зло дърво със зли плодове, така и последните търговци в Храма родиха злите си дървета със злите си плодове. Но Аз нека отново да те върна на върха на Везувий. За да видиш какво се

случва, когато ангелите на Отца Ми хвърлят злите дървета в огъня на Божия Гняв...”

След тези думи Господ ме прегърна през кръста и двамата полетяхме към високата планина. Тогава Той отново простря десницата Си, тъй че в планината се разтвори пукнатина и аз отново виждах кипналата лава и огромните ѝ огнени вълни. А докато гледах към врящия вулкан, над самия него се появиха Божии ангели с отсечени зли дървета в ръцете си. Те хвърлиха дърветата в самата лава, а тогава, при поглъщането им от лавата, дърветата дадоха още по-силен огън на вулкана, който започна да бучи страшно и да тресе цялата планина. Така, поради ужасната горещина и допълнителен огън, лавата набъбна още повече и започна да се издига към повърхността. А Исус, като ми даде знак да гледам, вече ми казваше:

“Жителите на Помпей или са твърде безгрижни, за да чуят страшното бучене от Везувий, или са твърде пияни, за да реагират, или просто спят непробудно. Безгрижието, пиянството и сънят им са собствените им грехове на неразпознаването. Затова Аз ще те изведа оттук, за да гледаш отдалеч на кипналия против тях Божий Гняв...”

В следващия миг Исус ме отдалечи на едно твърде почетно разстояние, при което върхът на Везувий бе като на длан. И само след броени секунди върхът се разтресе и вдигна в небето гигантски облаци от пепел, прах и дим. А след пепелта, праха и дима, целият небосвод се озари в червено от изригналия гейзер на лавата, чиито пръски хвърчаха към Римския град. Самият гейзер никак не намаляваше, но със страшни тласъци изригваше хиляди тонове от лава, която вече се превръщаше в огнена река. И пред самата река бушуваща вихрушка от пепел и прах се спусна към Помпей. Така вихрушката стигна крепостните стени на града и буквално ги пояде, като нападна къщите, фонтаните, залите и пазарите. А след нея огнената река пристигна твърде бързо, за да довърши започнатото от вихрушката. Понеже огнените езици вече влизаха всред разрушенията и нападаха на всичко. И при все, че пред огнения ад бягаха хиляди човеци, те мигом се опърляха и превръщаха на горящи въглени...

Това беше картина на страшна обреченост и още по-страшен Божий Гняв. Понеже лавата се превръщаше в легло и огнен ковчег за всичките жители на града. Никой от Помпей не беше избягал. Никой от Помпей не беше подготвен за Гнева. Никой от Помпей не беше оцелял. А тогава Исус с твърде сериозен Глас започна да ми говори, като казваше:

“Изригването на Везувий и гибелта на Помпей са Отческо напомняне от древността за сетнината на последните поколения от нечестиви. Защото Отец Ми е последният Везувий и Гневът Му ще стане огнена пещ за всичките поклонници на дявола! И тоя свят е последният Помпей! Понеже в него се намират нечестивите, които трупат Гняв и вършат беззаконие. Нечестиви, които Аз ще посоча в Деня на Гнева и ще им кажа:

“Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели. Защото между многото грехове, които човеците вършат против Бога, вие извършихте най-тежките грехове. Греховете на неразпознаването. Греховете, с които наричахте себе си християни, ако и да оставихте Господ гладен и жаден, странен и гол, болен и в тъмница!”

Но ето, огънят на последния Везувий вече е разпален твърде много. И ако искате да го избегнете, побързайте да го угасите със сълзите на покаянието и скръбта по Бога. Аз ще покажа на слугата Си как мнозина възбудиха Гнева на Бога и така ще ги призова на покаяние! Блажени човеците, които се отвърнат от греховете на неразпознаването! Проклети човеците, които за сетен път похулят виденията Ми и думите Ми, с които посещавам слугата Си!”

2. "ИДЕТЕ СИ ОТ МЕНЕ, ВИЕ ПРОКЛЕТИ!"

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Аз не искам тази книга да те плаши или ужасява, но да те направи трезвен и бдителен. Защото ако някой знае и помни, че живее в подножието на вулкан, то той би внимавал, за да чуе всеки тътен или бучене.

Колко обаче са човеците, които имат вяра, че този свят е последният Помпей, който ще загине от огнения Гняв на последния Везувий?

Аз не преставам да се възхищавам на мъдростта, с която Господ посещава сърцето ми, за да ми разкрива тайните на Своето Слово и Своите пророчески предупреждения. Едно от тези предупреждения днес трябва да ни вълнува повече от всичко. Защото в него Исус изрича страшни думи против грешните човеци. Думи, които гласят:

"Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и за неговите ангели. Защото огладнях и не Ме нахранихте; ожаднях и не Ме напоихте; странник бях, и не Ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не Ме посетихте..."⁹

Искам да забележиш нещо в думите на Исус, което малцина забелязват. Искам да видиш, че Господ заповядва на зли и проклети човеци да си отидат от Него. Това е категорично доказателство, че до мига на отлъчването от Него те са се считали за Негови. Те са имали самочувствие и увереност, че няма други, освен тях. Те са имали измамното усещане, че ако Господ има Славна Църква на земята, то те са тази Църква. Ако Господ има праведно поколение на земята, то те са това поколение.

Но, о, ужас!

Исус отказва да ги познае като Негови! Исус отказва да ги приеме в Царството! И с Глас на преливащ Гняв им заповядва да влязат във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели. Колко ли жестоко ще е объркването и колко ли голяма ще е изненадата на тия зли човеци?

Отговорът на този въпрос се открива в следващите стихове:

⁹ (Матей 25:41-43)

“Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?” ¹⁰

О, религиозни безумци, лишени от Божията Любов и Светлина!

Кой ви излъга, че трябваше да чакате височайша визита от Небето на Самия Господ Исус, тъй че Той да влезе на бял кон в бляскавите ви зали и в лъскавите ви конференции? Не сте ли били вие като камили, които смъркат въздуха на тщеславието и ходят с глави, вирнати нагоре? И докато сте ходили с вирнати глави, то не сте ли пропуснали да видите гладните бедняци и жадните сираци в краката ви, които са протягали ръце, за да получат от любовта и братолюбието, които вие самите сте нямали? Да зачита ли тогава Господ гузните ви оправдания, когато в тях няма нито едно дело, достойно за покаяние?

Нищо подобно!

Защото Господ ще вдигне ръка и ще посочи братята Си сиромаси в светски неща, но богати с Вяра и наследници на Царството. И тогава ще съкруши вирнатите ви глави и ще ви каже:

“Истина ви казвам: Понеже не сте направили това на ни един от тия най-скромните, нито на Мене сте го направили...” ¹¹

Братко мой! Верни ми приятелю!

Огънят на Божия Гняв вече е кипнал до връхна точка. Вулканът бучи страшно, та дано биха Го чули човеците в подножието Му. А според голямата Си Благост и Милост Господ отново ме направи като добър настойник на Божиите тайни. За да мога да помогна на уморените и съкрушените в това последно време. Защото много Божии чеда днес трият сълзите на очите си, а от клепачите им рукват нови сълзи. И когато очакват утеха, милосърдие и щедрост, те намират само презрение и религиозна гордост. Но аз ти казвам, че краят на тази ужасна агония вече е дошъл. И скромните и бедните в Христа Исуса непременно ще бъдат възмездени за всичкото жестоко и несправедливо отношение към тях. Затова имай мир в сърцето си, за да прочетеш следващите страници на тази пророческа книга. Защото в тях бедните и онеправданите ще видят

¹⁰ (Матей 25:44)

¹¹ (Матей 25:45)

себе си. Искрените и чистите ще познаят болките си. Гонените и презрените ще намерят утехата си. За да вдигнат очи на благодарение към Небето и Неговия Цар! Защото Той с превъзходна Сила ще се погрижи за малкото Си стадо, а на нечестивите ще въздаде от Гнева Си.

Амин и Амин!

3. ВИДЕНИЕТО В БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ

Братко мой! В мига, когато Господ започна да говори на сърцето ми, за да ми разкрие всичките шест гряха на неразпознаването, Той имаше твърде велика Скръб, запечатана на Лицето Си. И аз, като погледнах на Скръбта Му, за сетен път почувствах себе си като безполезен слуга, който е бил удостоен да пострада само мъничко за Божието Царство. Ето защо, видял скръбното Лице на моя Господ, паднах по очи пред нозете Му, като казвах:

“Боже мой! Недостоен съм да се нарека Твой слуга, понеже не съм понесъл дори капчица от великата Скръб, която носиш Ти. Дай ми да пострадам за Тебе, Господи! Дай ми да нося Игото Ти и Кръста Ти...”

В отговор на думите ми Господ протегна ръката Си и ме възправи на нозете ми, като ми казваше:

“Вярвай Ми, че Злото, което Ми сътвориха последните поколения от нечестиви човеци, надвишава многократно Злото, което получих на Голготския Кръст. Защото Аз трябваше многократно да бъда пробождан, похулен и опозоряван от злите в сърцата на Верните Си чеда. А Моите Верни, като понесоха Скръбта Ми, уподобиха се във всичко с Мене. Затова ти казвам, че и ти носиш от Скръбта Ми в немалка степен. И на точното видение в тази книга ще видиш сам себе си. А сега нека да те възкача в Светилището при Моя Бог и Отец. Защото Той те посочи да станеш възвестител на Гнева Му и да изявиш тежките грехове на неразпознаването...”

След последните Си думи Господ въздигна духа ми и сърцето ми със Себе Си, тъй че двамата с Него се намерихме в Небесния Ерусалим. Така Господ тръгна към Божието Светилище и аз Го последвах. И ето, че Исус вече отваряше вратите на Светилището, когато аз усетих горещината на непоносим огън. Тая горещина буквално ме блъсна, а аз паднах настрани. И при все, че Отец ми беше давал многократен достъп до Себе Си, то този път дори не исках да помисля как ще пристъпя с Исус към Него. Но Господ протегна ръка към мен, като ми казваше:

“Отец Ми те допуска в Гнева Си. А Гневът Му е изгарящ огън. Но ти не бой се! Понеже Аз съм умилоствението на Отеческия Гняв. Затова пристъпи, като вървиш след Мене, и така огънят няма да те докачи...”

С вълнение и страх аз започнах да пристъпвам след моя Господ. И ето, че очите ми видяха как цялото Божие Светилище пламтеше от Гнева на Отца. А Исус протегна ръцете Си към Отец, като Му казваше:

“Всемогъщи Отче Мой и Боже Мой! По Собствената Си Воля и Вечен Избор Ти призова слугата Си, за да свидетелства на Гнева Ти. Ето, Отче Мой! Слугата Ти стои в Присъствието Ти и Те слуша!”

След думите на Исус огънят в Светилището се раздвижи. А Гласът на Отец закъртя с онова бучение, което вече бях чул при вулкана на Везувий. Самите думи на Отец, като огнени стрели започнаха да се забиват в сърцето ми, тъй че Всемогъщият вече ми казваше:

“Сине човешки! Гняв съм натрупал против всичкото нечестие на хора и демони! Гняв съм натрупал против всичките грехове, с които човеците отказват да разпознаят Сина Ми в сърцата на чедата Ми. Гняв съм натрупал против поколението на религиозното лицемерие и фалш, което измамно вярва, че е родено от Духа Ми и осветено от Словото Ми. Аз ще изсипя този Гняв върху сърцата на нечестивите! Аз ще направя Гнева Си огнена пещ, която ще погълне всичката човешка и демонична измама. Защото греховете на последните превишават многократно греховете на древните. И тези грехове станаха постоянни възбудители на Гнева Ми, постоянни разпалвачи на огнената Ми пещ.

Ето, сине човешки! Моят Син ще те въведе на мястото, където се намират възбудителите на Гнева Ми. За да свидетелстваш за тях и да предупредиш последните развалени поколения на земята за Гнева, който трупат, и за сетнината, която търсят...”

След тези последни думи на Отец, Исус се обърна към мен. И като ми посочи странично място в Божието Светилище, вече ми казваше:

“Нека сега да те въведа при възбудителите на Божия Гняв. За да ги видиш с очите си и да свидетелстваш на всеки от Моите и против всеки от нечестивите...”

Така Исус се приближи до врата от черен мрамор и натисна дръжката ѝ, за да влезе... Братко мой! Как да опиша онова, което виждах? И с какви думи да предам видението от тая стая с възбудителите на Божия Гняв?

Истината е, че очите ми виждаха няколко предмета в средата на стая, пламнала от огън. Самите предмети сякаш, че издухваха струи с въздух от себе си, като правеха огънят да пращи и да се разгаря с всичката си сила. Но ето, че моят Господ пристъпи напред в огнената стая и при самите предмети, като ми казваше:

“Виж тези възбудители на Божия Гняв! Първият възбудител е потъмнелият камък и змията върху него. Вторият възбудител е мехът с вино. Третият възбудител е кесията със сребърниците. Четвъртият възбудител е мръсната дрипа. Петият възбудител е трапезата с остатъци. И шестият, последен възбудител, е сребърният поднос с отрязаната глава.

Всеки от тези възбудители на Божия Гняв убиваше многократно Сърцето Ми! Всеки от тези възбудители на Божия Гняв похулваше многократно Святия Дух! Всеки от тези възбудители на Божия Гняв убиваше божественото зачатие на Плода и Небесната Светлина на Образа! И Аз ще ти дам да докоснеш всеки от възбудителите на Божия Гняв. За да преживееш със сърцето си това, което преживях и Аз в сърцата на всичките Си Верни чеда.

Ето, оставям те сам в тази стая. А ти ще Ме намериш и видиш отново, когато докоснеш с ръка всеки от тези възбудители...”

След последните Си думи Господ излезе от стаята, като затвори вратата след Себе Си. А аз, гледайки на самите предмети, паднах на нозете си и извиках към моя Отец, казвайки:

“Отче мой! Дай ми Сила, за да издържа и да не отпада сърцето ми поради тези възбудители на Злото, които раздухват и разпалват Огъня на Свещения Ти Гняв...”

4. ВИДЕНИЕТО С ГЛАДНИЯ ИСУС

(ПЪРВИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Само Господ може да потвърди на сърцето ти какво ми е коствало, за да протегна ръката си към всеки от злите възбудители на Божия Гняв. Защото от мига, когато ги видях, аз вече ги мразех и презирах с всичката сила на сърцето си. Но, така или иначе, Господ искаше от мен да ги докосна. Ето защо, останал сам в огнената стая, аз се наведох към първия от възбудителите, сиреч, към потъмнелия камък и змията, свита на кълбо върху него. А когато пръстите ми докоснаха камъка, аз усетих остра и пронизваща болка в сърцето си. Само миг след това очите ми видяха моя Господ, седнал в средата на осветена стая. За разлика от всички други видения, в които сърцето ми Го беше виждало, този път Господ изглеждаше различно. Той беше много слаб и изтънял. Толкова слаб, щото Лицето Му бе твърде впито и скулите Му изпъкнали, а под очите Му имаше тъмни ямички. Не можеш да кажа и дума от вида на моя Господ, аз се свлякох до Него в стаята, а устните ми едвам можах да отронят един единствен въпрос:

“Защо изглеждаш така, Господи мой?”

А Исус, като ме погледна с острия поглед на очите Си, ми отговори, казвайки:

“Гладен съм! Но никой не иска да Ме нахрани и Аз линея...”

“Но къде се намираш, Господи, че Си останал гладен?” – попитах отново аз. А Исус, като вдигна ръката Си и посочи стаята, каза ми:

“Тази стая е сърцето на един от най-скромните Ми свидетели. Той Ми е отворил с Вяра и Аз съм влязъл в него. Но ето, че този Божий човек е имал съдбата да се роди във времето на най-жестокото охладняване и коравосърдечие. Тъй че, вярвайки в Мене, той е търсил и искал да получи Милост от зли човеци. Но ти сега си спомни какво докосна с ръката си в огнената стая на Божия Гняв...”

“О, Господи мой! Аз докоснах тъмен камък, върху който лежеше змия, свита на кълбо. Така една жестока болка прониза сърцето ми и се намерих в тази осветена стая при Тебе...”

След последните ми думи Господ се изправи. И като посочи вратата на стаята, вече ми казваше:

“Сега Аз ще се изявя от сърцето на този Мой скромен брат, а теб ще те поставя да гледаш отстриани. Защото всички Мои трябва да разберат какъв е първият от страшните грехове на неразпознаването, поради който Аз изричам думите Си против нечестивите:

“Идете си от Мене, вие проклети! Защото гладен бях, а не Ме нахранихте...”

Ето, че Исус отвори вратата на стаята, а тогава Святият Дух ме издърпа от самата стая, като ме постави да гледам отстриани. Така аз вече виждах моя Господ, Чието присъствие беше изпълнило Божия човек. Самият човек изглеждаше също толкова слаб и излинял, колкото беше и Исус в сърцето му. Междувременно аз забелязах още много подробности в това видение. Защото освен скромния и слаб Божий човек, очите ми видяха охранени и затлъстели човеци, които седяха на богато наредена и отрупана маса, като ядяха с удоволствие. И ето, че скромният свидетел на Исус се приближи към масата на пируващите. Така Сам Господ протегна ръцете Си от сърцето му, а човекът вече им казваше:

“Имайте Милост, братя мои! Дайте на мене, гладния, малко хляб от вашата трапеза и едно сварено яйце. В нужда съм, а вие имате доволно от Божиите блага. Само малко хляб и едно яйце, моля ви!”

В отговор на молбата му охранените човеци на масата го изгледаха с презрение. А най-дебелият изсред тях изсумтя, като му казваше в отговор:

“В нужда си значи, а? А къде е вярата ти в Бога, Който е силен да ти снабди всяка нужда? Да имаш ли ти общение с нас, след като ние знаем как да вярваме, а ти не знаеш? И не затова ли си толкова кльощав, понеже нямаш вяра?”

В отговор на злите думи скромният свидетел на Исус протегна още по-настоятелно ръката си към охранените, като им казваше:

“Братя мои! Сигурно нямам тази силна вяра, която вие имате. Но аз ви моля в Божието Име да ми покажете Милост. Тази Милост, заради която нашия Господ каза в Евангелието:

“Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори. Защото всеки, който иска получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори. И кой е оня баща между вас, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък? Или ако му поиска риба, наместо риба, ще му даде змия? Или ако поиска яйце, ще му даде скорпия? И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!”¹²

Ето, братя мои! С тази вяра и с тия Исусови думи искам, за да ми дадете, и хлопам, за да отворите сърцата си за нуждата ми!...”

Думите на Божия свидетел никак не се харесаха на охранените. А най-тлъстият измежду тях се изправи. И като взе от масата парче хляб и едно яйце, канеше се да ги хвърли с презрение към гладния, като му казваше:

“Нас ли намери да наричаш зли с тоя цитат? Нас ли намери да съдиш с тия думи на Господ? Ето, яж хляба, който ти даваме и яйцето, което поиска. Защото ако не сме ние, милосърдните, такива нещастници като теб да са умрели от глад...”

Така тлъстият човек хвърли хляба и яйцето към свидетеля на Исус, а когато те паднаха в нозете му, хлябът мигновено се превърна в тъмен камък, а яйцето стана змия. И от сърцето на гладния, Господ се обърна към мен, като ме питаше:

“Да ям ли камъка на тоя тлъст и охранен човек? И да погълна ли змията му?”

“Не, Исусе! Ти никак няма да го направиш!” - извиках през сълзи аз. След това ревността запали устните ми, тъй че продължих да говоря, казвайки:

“Този охранен човек хвърли хляба и яйцето на гладния, но в даването му нямаше любов, но жестокосърдечие. И в жеста му нямаше милост, а презрение...”

¹² (Лука 11:9-13)

В отговор моят Господ отново проговори от сърцето на скромния Си свидетел, като ми казваше:

“Ето с такова презрение и жестокосърдечие мнозина ще осъдят сами себе си в това последно и охладняло време. Защото хлябът им непременно става камък, а яйцето им – змия! О, безумци на всяко охолство и лакомия! Няма край пируванията ви и банкетите ви! Няма край презрението ви към гладните и не престава надуването на охолството ви. Вие не Ме разпознахте, за да Ми прислужвате с благоговение и трепет, и затова и Аз няма да ви разпозная в Моя Ден! Гладен бях и не Ме нахранихте, понеже хлябът ви не беше Хляб на Любов, но камък на коравосърдечие, и яйцето ви не беше Яйце на Живот, но змия на презрение! Ето затова ви намерих проклети пред Мене и чужди на Живота на Бога!”

След тези Свои думи Исус погледна към мен, като ми казваше:

“Върни се сега отново в огнената стая и докосни втория от възбудителите на Божия Гняв...”

5. ВИДЕНИЕТО С ЖАДНИЯ ИСУС

(ВТОРИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Святият Дух отново ме върна в огнената стая на Божия Гняв. И аз вече гледах втория от възбудителите, който беше мех с вино. Така, без всякакво бавене, аз докоснах меха с ръка, а тогава за втори път през сърцето ми премина остра болка, като пробождане с нож. И ето, че очите ми отново виждаха моя Господ Исус, стоящ в осветена стая. Видът на Спасителя беше такъв, сякаш Го бях намерил някъде из горещите пясъци на пустинята. Устните Му бяха изпръхнали и пропукани, а съсиреци от засъхнала кръв се спускаха по брадата Му. Тялото на Исус бе подложено на страшна атака, понеже жаждата изсмукваше сетната влага от жилите и костите Му. Самият вид на Божия Син дотолкова съкруши сърцето ми, щото побързах да се наведа и да заплача до Него, като Му казвах:

“Господи мой! Жаден мой Исусе! Кой Те остави без капчица Благост? Кой Те обрече така да изсъхваш?”

В отговор на думите ми Господ с усилие проговори, като ми казваше:

“Жаден съм, Стефане! Сърцето Ми копнее за капчица от водите на Духа. Но сега ти тръгни след Мене. Защото Аз отново съм в сърцето на едно от чедата Си, на един от свидетелите Ми на земята...”

Така Исус се изправи и отново отвори вратата на осветената стая, а Святият Дух ме издърпа, за да гледам отстрани на видението, което се разкриваше пред очите ми. И ето, че очите ми видяха свидетеля на Господ. Външният му вид подсказваше, че той дълго беше търсил и продължаваше да търси вода за жаждата си. И ето, че там, при свидетеля на Исус, се яви проповедник, който видимо изглеждаше просветен и благословен. Видял жадния, той се опита да мине встрани от него и да се направи, че не го забелязва, но тогава Божият човек извика, като му казваше:

“Братко мой! Не ме подминавай! Моля те! Помогни ми и ми дай да пия, понеже съм жаден!”

Думите му накараха проповедникът да се спре и да му каже:

“Бих ти помогнал, но първо трябва да изповядаш проблема си пред мене. Искаш ли това? Понеже виждам, че си много жаден и изсъхнал...”

Слушайки проповедника, жадният застана на колене пред него, като му казваше:

“Аз не съм чист човек, братко! Имам страсти, от които не съм се освободил. Пия, а също така и пуша... Но постоянно за Исус мисля и Го обичам в сърцето си. Моля те да ми помогнеш! Моля те да укрепиш сърцето ми с живата вода на Святия Дух. Дай ми да пия и недей да се гнушиш от мене...”

Самата изповед на жадния накара проповедникът да подскочи крачка назад. А след това да вдигне ръката си и да му каже:

“Не ме докосвай, грешнико! Понеже ще оскверниш святостта ми! Чудя се как Господ още не те е погубил в Гнева Си! Такъв като тебе е страшно болен от болестта на греха...”

След тия думи на проповедника, Сам Исус протегна ръцете Си от сърцето на жадния, а човекът, все така коленичил, с още по-голяма настоятелност започна да говори, като казваше:

“В Името Исус Христово те моля, не ме отхвърляй! Вярно е, че съм болен, но още по-верни и Свети са думите на Господ:

“Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние...”¹³

Ето, грешен съм и се покайвам за греховете си. Покажи ми Благост, братко! Напои сърцето ми с водите на Духа!”

Думите на жадния докараха проповедника до погнуса. И той, като извади от торбата си кожен мех, изкрещя към жадния, като му казваше:

“Стой далеч от мене и никак да не си ме докоснал. А сега свий си осквернените ръце, и аз ще ти сипя вода да пиеш. Но от мене, праведният и святият, да знаеш, че грешните като тебе остават всякога грешни. Тебе дори и четиридесет дневен пост няма да те очисти...”

¹³ (Лука 5:31-32)

Ето, че проповедникът вече изсипваше от меха си в шепите на жадния. Тогава с учудване видях, че в шепите му се изливаше вино, а не вода. И ето, че Исус ми проговори от сърцето на жадния, като ме питаше:

“Да пия ли от виното на този “пресвят” проповедник, след като той е готов дори и на Господ да забрани да се докосва до грешни? Ще утоли ли това вино жаждата Ми, след като Аз бях жаден за Моята Вода, а не за неговото вино?”

“О, Исусе! Да не бъде! Ти никога няма да пиеш от виното на човешката религия. Защото този проповедник беше чист от вѣн, но мерзостта е станала царица в сърцето му отвѣтре...”

След този мой отговор Господ накара жадният да разтвори шепата си и никак да не пие от виното на проповедника. И ето, че с твърде гневен Глас Исус вече ми казваше:

“Иди и предай думите Ми на всички, които считат себе си за пресвяти и пречисти и така се гнусят да показват Божията Благост на човеците. Защото на всички тях казвам:

Аз съм против вас, домашни на Веелзевул! Аз съм против вашето вино, с което всякога сте унижавали жадните и сте съблазнявали малките! Бирниците и блудниците ви изпревариха в Божието Царство! Защото те Ме любят и са чисти отвѣтре, като горчице страдат за нечистото отвѣн! Но вие, варосани гробници, ще останете всякога като безводни кладенци. На такива като вас Царят ще рече в Гнева Си:

Идете си от Мене, вие проклети! Защото ожаднях и не Ме напоихте! Защото прецеждахте комара, а камилата поглъщахте! Защото чистихте вѣншното, а вѣтрешното оставихте в мерзост и нечистота! По тая причина всякога пиехте виното на религията и презирахте Водите на Духа!”

След тези последни думи на Гнева Си, Господ отново ми заповяда, казвайки:

“Върни се в огнената стая и докосни третия от възбудителите на Божия Гняв...”

6. ВИДЕНИЕТО СЪС СТРАННИЯ ИСУС

(ТРЕТИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Святият Дух отново ме беше върнал в огнената стая на Божия Гняв. И сега очите ми гледаха на най-омразният от възбудителите на Гнева, който беше кесията със сребърниците. Тази кесия, която Господ през годините беше пронизвал толкова много с Меча Си. Тази кесия, която бе заплатата на Юда, а се явява като заплата и на последните поколения от търговци и наемници. Но знаех ли аз, че Господ ще ме изненада с видението Си? Знаех ли, че ще разбере за неща, които не съм знаел? Разбира се, че не! Ето защо, без всякакво бавене, аз прострях ръката си и докоснах кесията. А тогава през гърба ми премина болезнено плющене от бич, тъй че изохках от болка. А в следващия миг очите ми отново гледаха моя Господ. Той лежеше пребит в средата на осветена стая, а аз мигновено разбрах, че Исус бе бичуван. Самата Му дреха, разкъсана от ударите на бичовете, беше напоена от Собствената Му Кръв. Това ме накара да се наведа до Него и да докосна рамото Му, казвайки:

“Святи мой Господи! Кой и защо така нарани Тялото Ти? Кой с такава ярост и злоба е стоварил бича си върху Тебе?”

В отговор на въпроса ми Исус се повдигна и започна да ми говори, като казваше:

“Когато станеш странен за човеците, то не очаквай нищо друго, освен бичуване. Но ти сега Ме последвай! Защото Аз съм в сърцето на ревнивия Си служител. И самата Ми Ревност ще го направи странен в очите на тия, при които го изпращам. За да се сбъднат думите на Царя против рода на проклетите:

Странник бях и не Ме прибрахте!”

След тези думи Исус се изправи и отвори вратата на осветената стая, а Святият Дух за сетен път ме издърпа, за да гледам отстрани. Така аз видях ревностния служител на Исус. Той държеше Божието Слово в ръцете си и вече влизаше във фоайето на църковна конференция с богато наредени

отпред сергии. И ето, че когато служителят видя сергиите, Господ Сам излезе и Го изпълни с цялата Си пламенна Ревност, като го накара да рече на търговците пред сергиите:

“Дигнете мерзостите си от тука и не превръщайте Дома на Отца в дом на търговия!”

Чули думите му, търговците бурно се разсмяха. А най-богатият сред тях вече казваше на колегите си:

“Ха-ха! Чухте ли го тоя? Не е ли странен с приказките си?”

И като се обърна към ревностния служител, с неприязън му рече:

“Какви ги говориш, безумецо? Къде да вдигнем стоката си, след като тя достатъчно добре тежи на мястото си? Какви са тия странни възгледи в сърцето ти?”

В отговор, с още по-голяма ревност, служителят на Исус им каза:

“Ако аз съм странен за вас, то и вие сте странни за Царството на моя Господ! Но ако все пак решите, че сте част от Църквата Му, то спомнете си писаното от Апостола:

“Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство...”¹⁴

Ако вие, прочее, сте съграждани на Светиите и членове на Божието семейство, то да вършите ли дела, странни на Светиите и странни на всяко семейство?”

“А кое ни е странното, човече? Не усещаш ли, че говориш несвързано? Та ние тук продаваме Божи материал...”

Думите на търговеца никак не смутиха ревностния служител на Исус и той с Божия Гняв в гласа си отново казваше на всичките:

“Продавате ли вие хляба на чедата си, когато се съберете на вечеря в семейството си? Бъркате ли в джобовете на синовете и дъщерите си, когато искате да им дадете насъщния?”

Тоя въпрос буквално сащиса търговците. А най-богатият от тях с голямо дразнение отговори, казвайки:

“Много са странни въпросите ти! Откъде-накъде ще взимаме пари от родните си деца, когато им даваме насъщния хляб?”

¹⁴ (Ефесяни 2:19)

Следващите думи на ревностния служител бяха бич за сърцата на търговците. Защото той вече ги питаше:

“А откъде-накъде взимате пари от Божиите деца, когато им давате Божия Хляб? Кой е тогава странен в Божиите очи? Аз ли или вие, които продавате всичките тези библии и останалите книги? И няма ли Господ да ви изгони от Храма Си, както изгони някога целият разбойнически вертеп? Не сте ли съблазнители и престъпници, които вършат всичко заради кесиите си?”

Последните думи никак не се харесаха на търговците. И главният с дива ярост каза на един от неговите:

“Иди и извикай пастирите на тая конференция. Защото този странник се опитва да препъне църковния ни бизнес и да ни смуцава със странностите си...”

Ето, че изпратеният търговец доведе пастирите. А последните, вдигнали бичове в ръцете си, изкрещяха против ревностния служител на Исус, като му казаха:

“Как си посмял да влизаш на нашата конференция и да внасяш странни учения в нашите паства? Да се махаш веднага, понеже ние сме тук Христови заместници и тозчас ще те бичуваме, ако продължиш да съблазняваш...”

Но и тези пастирски думи никак не смутиха служителя на Исус. И той с още по-пламенна ревност отговори на пастирите, казвайки:

“Църквите не са ваши, но Божии! И душите не са ваше притежание, за да ги държите в мерзостта на този търгашески вертеп. Или научете всички да дават даром, след като са получили даром и живеят под Божия Благодат, или вие сами се махнете от амвона, понеже не служите на Живия Бог!”

Последните думи явно наляха твърде много масло в огъня, тъй че пастирите със зверски крясъци си казаха едни на други:

“Какво чакаме още? Нека накажем този богохулник! Защото такива като него са странни и трябва да бъдат изгонени от Храма!”

След тия думи пастирите скочиха върху служителя на Исус. И като го вързаха, започнаха да го бичуват, крещейки:

“Кой е сега странният, а? Кой е недоктриналният? Пророкувай де! Кой не търгувал по Бога, а? Ще кажеш ли нещо в твоя защита?”

Претърпявайки болезнените удари от пастирските бичове, ревностният служител се обърна към сърцето си и тихо рече на Исус:

“Господи мой, опази ме! Ако мене тия църковни първенци намериха за странен, то Теб като какъв биха Те приели? И как тия зверове биха живели живите думи на Твоята Любов:

“Давайте и ще ви се дава! Даром сте приели, даром давайте!”

В отговор Господ проговори както на служителя Си, така и на мен, като казваше:

“Това е третият от греховете на неразпознаването – да намерят Господ за странен, когато в пълна степен странните са те!

Аз поисках да царувам в църквите, но земните царе пожелаха да царуват вместо Мене! Аз поисках да давам, но те поискаха да продават! Аз ги намерих за странни на Живота на Моя Бог – те Ме намериха за странен в техния живот!

Ето защо в Деня на Божия яростен Гняв Аз ще заявя против пастирите-наемници и търговците-престъпници:

Идете си от Мене, вие проклети, във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели! Защото той, дяволът, открай време е търговец, и неговите открай време са търговци! Идете си от Мен, вие рожби на пъкъла! Защото странник бях за вас и не Ме прибрахте! И не само Аз изгоних вас от Моя Небесен Храм, но и вие изгонихте Мене от вашите земни храмове! Допълнете, прочее и вие, мярката на бащите си!”

Гледах Исус и в този миг разбрах, че Той наистина е Странният Господ, Когото последните църкви бичуваха и изгониха, а вместо Него възцариха алчността и сребролюбието! Гледах служителя на Исус и в този миг разбрах, че Христовите служители наистина са странни за всичките земни човеци! Защото живеят далече по-горе от всяка проклета търговия и всеки проклет бизнес! Амин и Амин!

7. ВИДЕНИЕТО С ГОЛИЯ ИСУС

(ЧЕТВЪРТИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Едва ли има по-тъжна и скръбна книга, която да съм писал през живота си от тази, в която Господ показва на сърцето ми смъртоносните грехове на неразпознаването. Истината е, че ако всички ние пребъдвахме с Исус в небесните места, то тогава не би се намерил един, който да не Го разпознае и да не Му служи с благоговение и трепет. За съжаление една огромна част от хората изповядва девиза "Бог високо – цар далеко!". Но би било по-правилно да се каже, че не Бог е високо, а хората са твърде ниско, и не Царят е далеко, но хората са твърде далечни за Неговите божествени принципи и добродетели.

Ето защо, когато отново застанах в огнената стая, за да докосна четвъртия от възбудителите на Божия Гняв, аз изпитвах вълни от скръб и тъга. И гледайки мръсната дрипа, с огромно нежелание протегнах ръката си, за да я докосна. А тогава през цялото ми същество премина ледена хладина и мраз, а очите ми отново видяха моя Господ, седящ в осветена стая. Този път Той изглеждаше така, сякаш, че само преди минута са Го свалили от Кръста на Голгота, а Йосиф от Ариматея все още не е дошъл, за да покрие Тялото Му с чиста плащаница. И един студ, една хладина, се опитваше да смрази цялата стая. Това ме накара да се приближа до Исус и да хвана ръцете Му, като Му казвах:

"Господи мой! Защо Си гол? Защо никой не е поискал да Те облече, за да Те предпази от този ужасен студ?"

В отговор на думите ми Господ проговори, като ми казваше:

"Гол съм, Стефане!

Защото Верните Ми чеда живеят във времето на най-голямото охлаждане и омраза между хората. И когато всички трябваше да търсят топлината на Любовта и да я задържат помежду си, стана така, че мнозина се отдадоха на студа и той ги облада и изпълни. А

така се яви и грехът на неразпознаването, за който и казах на злите:

“Идете си от Мене, вие проклети!

Защото гол бях и не Ме облякохте!”

Как мислиш, момчето Ми? С всяка дреха ли можеш да облечеш твоят Господ? Не иска ли Господ да облече Неговата Си Дреха, както и човеците обличат собствените си дрехи?”

“Така е, Исусе! Ти искаш да облечеш Своята Си Дреха, понеже друга Духът Ти не би приел, но би я отхвърлил...”

“Нека тогава да излезем през вратата на това сърце. За да видиш едно от голите Ми чеда, което замръзва. Защото то е застанало на пътеката, която води до Преображението Ми, и протяга ръка, та дано би намерило някой, който да слезе от високата планина и да му даде Моята Дреха. Защото Дрехата Ми е светлият висон на благовестието, но човеците обичат да си носят други дрехи, създадени от други духове...”

След тези Свои думи Господ отвори вратата на осветената стая, а Святият Дух мигновено ме издърпа, за да гледам отстрани. Така аз видях едно полуголо момче, което седеше свито до снежна пъртина. Вятърът го духаше, а снегът беше направил ръцете му да посинеят от студ. И ето, че като се взираше с надежда, момчето видя на снежната пъртина пътуващ църковен служител. Това го накара да протегне ръка към него и да му каже:

“Моля те, човече! Помогни ми, понеже умирам от студ! Дай ми дрехата, която Исус ни остави като пример на земята! Защото само с нея ще оцелея в този сняг и мраз...”

Чул вика на момчето, църковният служител свърна от пъртината, като застана при него. След това, вдигнал наставнически показалец, започна да го поучава, като казваше:

“Виждаш ли докъде води липсата на послушание? Виждаш ли докъде стигат такива като тебе, които са излезли от лоното на светата апостолска църква? Хайде, целувай сега ръка и аз ще ти дам расото си, за да не измръзнеш от студ...”

Погледнало протегнатата ръка на църковния служител, момчето забеляза, че тя сякаш току-що беше извадена от фризер за дълбоко замразяване. Така то се отвърна от нея, като му казваше:

“Как да целуна ръката ти и да взема расото ти, след като ръката ти е по-студена дори от леда, на който стоя? Сбъркал съм, човече! Не желая дрехата ти! Понеже не е светла и Свята, като Господната при планината на Преображението...”

Думите на момчето накараха църковният служител да смръщи очите си. А след това, сваляйки расото си, да му каже:

“Тая ли дреха не е свята? И моята ли ръка не е топла? Колко свещи е запалила твоята ръка, та да отсъждаш за моята? Или колко пъти се е прекръстила, за да покаже, че я движи Господ? О, чадо, помрачена е душата ти! Дай да те покрива от лукаваго!”

Така, с ловко движение, служителят вече хвърляше расото си върху голия гръб на момчето. Но точно тогава Господ Исус простря ръцете Си от сърцето му, докосвайки гърба му. И на самото расо се появиха дупки, направени сякаш от молци. Така расото никак не можа да се задържи на гърба на момчето, но се свлече като безполезна дрипа в снега. Видял знамението с расото си, църковният служител отскочи назад, като изкрещя на момчето:

“Какво стори на дрехата ми, неразумний и грешний?”

“Нищо не й сторих?” – отговори момчето и продължи:

“Вярата, с която търся Исус, тя показва истинското състояние на дрехата ти. Тази вяра прошепна в сърцето ми, че моят Господ не търси ръце, които да се кръстят и да палят свещи, но ръце, които да носят Кръста Му и да запалват сърца. Ако твоите ръце носеха Кръста Господен и запалваха с Любов човешките сърца, то аз с радост бих ги целунал, понеже бих познал в тях ръцете на Исус. И ако ти се беше качил с Господ на планината на Преображението, то дрехата ти не би била проядена от молци...”

Последните вдъхновени думи на момчето накараха служителя ловко да се прекръсти. А след това, вдигайки дрипата си, да изкрещи:

“Анатема на такива като тебе! Анатема, анатема!”

Самите думи, изговорени от църковния служител, бяха леден вихър, който се стрелна към сърцето на момчето, искайки напълно да го вкочани. Но и този път Господ простря ръцете Си и опази голото Си момче. Така аз продължих да гледам във видението, когато видях как на снежната пътека се появи префърцунен господин, който стъпваше като балерина. За разлика от предишния служител, той носеше меки копринени дрехи, под които прозираха добре охранени телеса. И ето, че за втори път момчето протегна ръка, като казваше на господина:

“Помогни ми, човече! Дай ми топла дреха, понеже не издържам на този студ и сняг!”

В отговор на викането господинът се приближи до момчето. А след това с учудване му каза:

“За какъв студ и сняг говориш? Аз не виждам тук никакъв студ и сняг! Напротив – слънцето грее толкова чудесно. Толкова птички пеят, и толкова мушици жужат. И не виждаш ли сам, че дрехата ми отговаря на хубавото време? Как да не хваля Бога и да не съм Му благодарен за този чудесен живот, който ми е дал? Как да не се радвам, че ме е направил праведен?”

Гледайки с учудване на господина, голото момче едвам успя да попита:

“Как Господ ти даде този чудесен живот? Как така те облече в тези меки дрехи? И защо за мен е люта зима, а за теб – топло лято?”

“Много просто е!” – продължи господинът – “Аз съм го изповядал за бог на просперитета, а ти си останал далече от спасителната му сила. Но ето, днес е хубав ден за спасение! Изповядай го и бъди богат! Така зимата ще си отиде, а и ти повече няма да стоиш гол!”

След тези думи господинът свали меката си дреха и се готвеше да я метне върху голото момче, когато то вдигна ръцете си към Небето, като извика:

“Исусе! Изповядам, че искам да бъда богат с Твоята Вяра и така да се облека в Святата Ти Дреха...”

“Чакай, чакай!” – извика господинът и продължи:

“Аз трябваше да те водя в молитвата и да ти кажа как да се молиш. Какви са тия твои думи, та да изповядаш, че искаш да си богат с Вяра? Та

аз ти носих благовестието за богатство на земята? Пари, просперитет, имот! Как иначе зимата да си отиде от живота ти, и ти да се облечеш, за да не ходиш гол?”

В този миг Господ твърде силно изпълни голото Си момче. И то с Дух и Истина в гласа си отговори на господина, като му казваше:

“Сега разбирам защо за мен животът е зима, а за теб е лято. Ти си повярвал в един друг Исус, когото светът не може да мрази, нито да презира. И аз, колкото и да съм гол, имам увереност в моя Господ, понеже Той ми дава да видя, че ти си много по-нещастен, сиромах, сляп и гол от мене. Твоите меки дрехи са за тия, които живеят в царските дворци на земята, а не в Двореца на Царя на небесата. Иди си от мене, господине! Ти не можеш да ме загърнеш с дрехата си. Понеже не това е Дрехата на Преображението, която може да стопли моя Господ в сърцето ми...”

Последните думи на голото момче сякаш допълнително амбицираха господина. И той, като свали меката си дреха, вече се опитваше да я сложи на гърба на момчето, като му казваше:

“Господ е един и няма нужда да се конфронтираш с мене. Както е облякъл мене, така ще облече и тебе...”

Но ето, че и този път Исус простря ръцете Си против дрехата на господина. А тогава по самата коприна се появиха червеи, и тя потъмня и се сбръчка, като подпалена от огън. Видял знамението с дрехата си, господинът побягна, като викаше:

“Боже опази пътя ми да не попадна друг път на такъв проклет човек...”

И ето, че Исус започна да говори от сърцето на голото Си момче, като ми казваше:

“Накъдето и да погледнат очите Ми в това последно време, то отвсякъде пъплят земни човеци с демонични дрехи. Едни от тях - черни, като мрака на религията, от която са уловени. Други от тях – меки и копринени – като измамата на тщеславието, от което са погубени.

О, безумни и проклети люде, които намразихте Дрехата Господна и оставихте Господ гол и лишен от топлина!

Това ваше беззаконие няма никак да се очисти, докато наричате Доброто – Зло, а Злото – Добро. Аз непременно ще ви въздам! Защото във всичкото си обличане сте останали по-голи и от най-голите Ми чеда! И като сте забравили, че Аз ида като крадец, не сте се облекли в нетлението на Любовта и Святостта, но сте се облекли в дрипите на мерзостта.

Идете си от Мен, вие проклети!

Защото всичката ви праведност е мръсна дрипа пред очите Ми!”

8. ВИДЕНИЕТО С БОЛНИЯ ИСУС

(ПЕТИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Братко мой! Верни ми приятелю!

Искам твърде много да внимаваш на това видение с болния Исус. Защото ако Той беше болен и не Го споходиха, то и мнозина от нас също ще бъдат болни и няма да бъдат споходени. За да допълнят нечестивите онази мярка, заради която Господ много скоро ще им каже:

“Идете си от Мене, вие проклети! Защото болен бях и не Ме посетихте!”

Ти може би ще се учудиш как е възможно това. Ти може би ще решиш в сърцето си, че Господ, Който е Изцелителят и Осветителят на човешките сърца, не може да бъде болен. Просто това никак не се вменява в Неговата божествена природа. Но аз ще ти кажа, че Исус може да бъде болен. Толкова болен, щото всяка човешка представа да бледнее пред състоянието Му.

Ето защо, когато Святият Дух ме върна в огнената стая и аз погледнах на трапезата с хранителни остатъци, нещо познато жегна сърцето ми. И аз разбрах, че Исус вече ми е показвал болестта Си. Но нека не изпреварвам събитията, а да ти кажа, че и този път протегнах ръката си с върховна погнуса, за да докосна самата трапеза, по която бяха останали трохи, обелки и оглозгани кокали. И в мига на докосването усетих гърба си, като наранен от хиляди стрели. А тогава залитнах в самата огнена стая, като паднах на лицето си. Така, след самото ми падане, отново се намерих в осветената стая с моя Господ Исус. А когато вдигнах очите си, за да Го погледна, сърцето ми никак не издържа, но ме накара да възридая пред Него. Защото моят Господ, Царят на Сион, беше станал олицетворение и въплъщение на абсолютната мизерия и злощастие. По цялото му Тяло личаха страшни поражения от рани и струпеи. Сякаш не гледах на Исус, но на бедния Лазар от Неговата съдбоносна притча. Това ме накара, все така ридаейки, да прегърна нозете на Спасителя и да Го запитам:

“Кой така Те разболя, Господи мой? Откъде дойде тази лоша болест върху Тебе? И откъде се взеха раните и струпеите по Твоето Съвършено Тяло?”

В отговор, с учудващо окуражаване в Гласа Си, Господ ми каза:

“Тая болест не е смъртоносна! Но в пълна степен ти можеш да я наречеш “несправедливостта на човешкия живот”. Защото всеки от струпеите Ми, е удар на несправедливостта, а всяка от раните Ми – доказателство, че съм странен и пришълец в света на дявола, който не е Моят свят...”

Слушах думите на Исус и все още не разбирах защо Той е болен. Ето защо настоятелно Го попитах, казвайки:

“И все пак, скъпоценен мой Господи! Не е ли добро за човека тази несмъртоносна болест да побегне от него? Не е ли добро да се сложи масло на раните и мехлем на струпеите?”

В отговор на въпроса ми с все така окуражаващ Глас Господ ми каза:

“Разбира се, че е Добро! И ето този е съдбоносният Ми изпит спрямо човеците, които биха сложили масло на раните и мехлем на струпеите. Защото такива в Дух и Истина, и в дело и действителност биха показали, че са родени от Мене, за да вършат Моите дела на земята. Но дали всички в това последно време са родени от Мене? Дали всички, когато видят болния Исус, скоро биха Го посетили, за да Му послужат в изцелението?”

Ето, казвам ти, че трябва да отворя вратата на това сърце и ти да видиш какво става отвън. Защото ти казвам, че тази трапеза с остатъци, която разпалва Божия Гняв, неслучайно се намира в огнената стая на Божието Светилище. А сега нека да отворя вратата на Моя беден Лазар и Духът да те постави отвън...”

След последните Си думи Господ отвори вратата на осветената стая, а Святият Дух ме издърпа отвън. И ето, че очите ми виждаха бедния Лазар. Състоянието му беше такова, щото да предизвика покруса и състрадание във всяко чисто сърце. Той седеше, завит с вехто одеяло пред портите на красив дом с мраморни стени и богато украсени етажи. Раните и струпеите на Лазар, като лъщяха болезнено на слънцето, събираха около него ята от

мухи. Докато гледах на Божия страдалец, там край него премина самият собственик на дома. Облечен по последния крясък на модата, той вече свърташе, за да влезе в дома си, когато погледът на очите му срещна погледа на Лазаровите зеници. А Господ Исус освети цялото същество на Лазаря и накара беднякът да рече на богаташа:

“Милостиви господине! В Името Господно ви моля! Помогнете ми, понеже съм много болен! Раните ме болят, и струпеите ме изяждат...”

В отговор богатият извърна погнушеното си лице, а след това с пелтечещ глас изсумтя:

“Защо намесваш Името на Господ, жалка отрепко? Та ти си цяла зараза и жив боклук! Кой те постави пред дома ми, за да ми осмърдяваш портите?”

В отговор, без всякаква злоба и обида от жлъчните и остри думи, Лазар тихо каза на богаташа:

“Не ме укорявай, милостиви господине! Не съм искал толкова да изпадна, нито съм търсил и желал такава съдба! Но и аз и ти сме човеци! Както аз имам сърце, така и ти имаш. Както аз имам душа, така и ти имаш. Не е ли Господ, Който прави човеците в нужда да бъдат спохождани от човеци в излишък? И какво би ти коствало на тебе, за да помогнеш на болестта ми?”

С още по-голямо презрение в гласа си, богаташът му отговори, казвайки:

“Ако до такъв като тебе бих се докоснал, то скоро болестта ти би ме заразила. А мен Господ ме е направил колкото здрав, толкова благословен!”

В отговор Лазар отново му каза:

“Моля те, господине! Не се гнуси от мен, но повярвай, че Господ и за такива болни като мен е пролял Кръвта Си! И не е ли Той, Който днес те призовава да сложиш масло на раните ми и мехлем на струпеите ми?”

Тук богаташът не издържа, но изкрещя на Лазаря, като му казваше:

“Престани да намесваш Господ в думите си, нещастнико! Ти самият си олицетворение на проклетия от Бога! Да се докосва ли моето благословение до твоята проклетия! Да не бъде, да не бъде! Ти си един от

излишните на Бога, които Сам Той е отхвърлил! Но за да видиш, че имам благородно сърце, ще ти подхвърля нещо от излишъка си...”

След тия думи богатият влезе в дома си, като извика един от слугите си. И като му посочи бедния Лазар, казваше му:

“Когато почистваш след угощенията ми, не хвърляй остатъците на боклука, но ги давай на оня смърдящия. Току виж Бог ми го вмени за милосърдие...”

И действително, че слугата извърши според казаното от господаря му. Събрал остатъците в кофа, той ги подхвърли на Лазар, като му казваше:

“Вземи, яж и хвали Бога, че си попаднал на господар с благородно и милозливо сърце...”

Така, протегнал ръка към остатъците от богатата трапеза, Лазар започна да ги яде. И като се опитваше да задържи бликналите си сълзи, казваше на Исус в сърцето си:

“Господи мой! За един, който е странен и пришълец, и помни, че тоя свят не е неговият дом, и този дял е доволно много...”

В следващия миг, привлечени от миризмата на вкиснатите и разлагащи се остатъци, при Лазаря се приближиха кучета. И той като ги галеше с ръка, споделяше с тях трапезата си, а те ближеха раните му. Всичко в това видение толкова силно разтърси сърцето ми, щото не можейки да сдържа рукналите си сълзи, аз се приближих при Лазар и го прегърнах, като целунах сърцето му. А след това извиках:

“Господи мой! Болен мой Господи! Този алчен и стиснат богатия не сложи масло на раните Ти, но ги подлюти със солта на злобата си. Този горд и надменен човек не сложи мехлем на струпеите Ти, но самите му жестоки думи отвориха нови струпеи върху Тялото Ти.

Въздай му, Господи! Защото такива като него днес се обхождат с бедните Ти братя и сестри, като с бездомни кучета, на които хвърлят вкиснатите остатъци от богатите си трапези...”

В отговор на думите ми Господ възлезе от сърцето на Лазар. И като докосваше с ръка гърба му – придаваше му утеха. След това – с божествен Гняв в очите Си Той ми каза:

“От всичките проклети човеци на земята, които вършат проклетите си дела, не са се намерили по-проклети от делата на този богаташ, на които ти дадох да станеш свидетел. Да, момчето Ми! Болен бях и нито един от богаташите не Ме споходи! Защото всеки от тях слуша съвета и нашепването на един друг бог в сърцето си, и един друг господар на живота си. Затова днес твоят Господ се обръща към всичките богаташи, които се поругаха с Лазар и не му послужиха с Любов и щедрост, за да изцелят болестта му.

Идете си от Мене, вие най-проклети от проклетите! Защото унизахте и поругахте Моите сиромаси в светски неща, но богати с вяра и наследници на Царството!

Идете си от Мене, вие, поклонници на дявола! Защото докато Лазар се утешава в Лоното на Авраам, вие ще пицтите със зверски гласове в огнения пъкъл! И Отец Ми, Огненият Вулкан на възмездието, ще излива Гнева Си върху вас от век на век и из род в род! Защото вие сте излишните за Царството! Вие сте боклукът и разваленото, чиято смрад ще диша целият ад!

В Отец Ми се заклев, че непременно ще ви въздам! И за всяка рана и струпей по Моите болни, ще ви се връща с огън и жупел!”

9. ВИДЕНИЕТО С ИСУС В ТЪМНИЦАТА

(ШЕСТИЯТ ГРЯХ НА НЕРАЗПОЗНАВАНЕТО)

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Ето, че дойдох до последното видение в тази книга, която намирам за по-съдбоносна от много предишни. Защото всеки от нас един ден ще плати за делата, които е вършил. Сам Господ казва това в "Откровението":

"Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният нека върши и за напред правда, и светият нека бъде и за напред свет. Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му..."¹⁵

Виждаш ли как Господ ще отплати на всекиго, според каквито са делата му? Казвам ти, че това е твърде съдбоносен стих, понеже мнозина са се заблудили, че Господ ще им отплати според изповедите на устата им. Но ако слушаш изповедите на човешките устни, то тогава едва ли ще има някой, който да е на друго място, освен в Небето. Истината ни казва друго. Истината на Бога ни напомня чрез Апостол Яков, че **"вяра без дела е мъртва"**. А най-прекрасното, най-живителното и най-благословеното дело, което един човек може да извърши за Господ Исус, е това:

Да Го разпознае в сърцата на Божиите чеда и да Му прислужва с всичката си възможна Любов, Благост и Милост!

За съжаление, времето, в което живеем, е време на неразпознаването! Време, когато последният Везувий бучи и се разтърсва страшно, но жителите на Помпей продължават да блудстват в басейните си и да разиграват търгове по пазарищата си. Как ли ще завърши всичко това?

Погледни на историята и виж, че при изригването на Везувий през 79 година от новата ера, лавата погубила всички човеци, а вихрушката разрушила цялото великолепие на Помпей. Ето така Божият Гняв ще унищожи цялото последно великолепие на сатанинския свят. Защото той никога няма да стане Божий, но ще лежи в лукавия до последния ден. А

¹⁵ (Откровение 22:11-12)

когато настъпи Денят, там – при Царя на Сион ще се съберат всичките народи. И ще ги отлъчи, както овчарят отлъчва овци от кози...

Готов ли си да чуеш Гласа на Тоя Цар, ако и да ти говори от тъмницата? Готов ли си, най-сетне, да разбереш и последното видение на тази книга?

Нека тогава отново да те върна в огнената стая на Божия Гняв. Защото аз вече гледах на шестият последен възбудител. И той беше отрязана глава в сребърен поднос. Самата гледка подсказа на сърцето ми, че по някакъв начин Господ ще свърже последното видение със собствения ми живот и служение. Ето защо за сетен път протегнах ръка, като докоснах последния възбудител. А тогава всичко край мен изгуби размери и очертания, а аз се озовах на едно тясно място с високи и влажни стени. Миг, след като осъзнах, че това е тъмница, самото място се просветли от Присъствието на моя Господ. Защото Той беше преминал през стените на тъмницата, за да дойде при мен. И ето, че Исус започна да ми говори, като ми казваше:

“Нали ти казах, че на точното място в книгата, която ти давам, ще видиш сам себе си? Ето, Стефане! Сега си в тъмницата на всичката религиозна злоба и отрицание, на които си подложен от пастири и църкви, поради думите и виденията, които ти давам.

Как мислиш тогава? Защо в огнената стая на Божия Гняв ти докосна сребърния поднос с отрязаната глава?”

“О, Господи мой! Този възбудител, без всякакво съмнение, напомня за греховете на Ирод и Иродиада. Защото Ирод затвори пророк Йоан Кръстител в тъмница, а Иродиада поиска главата му в поднос...”

“А кой е Ирод на последното време? И коя е Иродиада?”

“О, Исусе! Ирод е духът на Антихрист, а Иродиада е духът на Езавел! Явно, че комбинацията от яростта и злобата на двата духа е тази религиозна тъмница, в която съм хвърлен...”

“Точно така, момчето Ми. Но ти погледни сега нагоре към стените на килията. Виждаш ли там светло прозорче, от което прозира Светлината на Слънцето?”

Погледнах нагоре в тъмницата и наистина видях прозорчето. Въпреки, че беше с решетки, те никак не можеха да спрат Светлината на Небето. Това искрено ме възрадва, тъй че казах на Господ:

“Исусе! Даже и от тъмницата Твоята Сила е превъзходна. Но как да разбирам думите Ти спрямо онези, които не Те разпознаха, че и Ти Си в тъмницата. Защото Ти ясно казваш в Словото Си:

“В тъмница бях, и не Ме посетихте...” (Матей 25:43)

В отговор на думите ми Исус ме прегърна с ръцете Си, а след това ме въздигна до малкото прозорче, като ми казваше:

“Виж сега кой стои пред входа на тъмницата ти и какви думи възвестява из устата си...”

Погледнах през решетките на прозорчето, когато видях самата Иродиада. Тя седеше на пост пред входа на тъмницата. И ако някой дръзнеше да се приближи до този вход, чародейката моментално му изкрещяваше:

“Да не си посмял да посещаваш човека от тъмницата, нито да пращаш каквото и да било за нуждата му! Защото тозчас ще аз ще ти вменя това за грях против Господ, и за бунт против Царя. Защото делото на тоя в тъмницата вече е прекършено и главата му вече е отрязана...”

Слушайки думите на чародейката, аз неволно пипнах шията си, сякаш да се убедя, че главата ми все още си е на мястото. А тогава Господ ми каза:

“Не приемай думите на Езавел дословно. Защото тя е амбицирана да прекъсне всяка връзка между църквите и Божия Пророчески Дух. За да продължи да ги мами с теологията и чародейството си. Но ти сега помисли върху тия дребнави и малодушни човеци, които бързо се огънаха от заплахите ѝ, и хвърлиха върху тебе, пророка Ми, всичкото човешко предателство, хули и опозоряване.

Колко човеци те напуснаха, добри Ми и Верни слуго? Колко човеци се подадоха на крясъците на чародейката и отказаха да покажат дължимото на делото ти благодарение, щедрост и почит? Колко човеци, след като пиха от Живата Вода и ядоха от Небесния Хляб, вдигнаха ръцете си да те прокълнат и отвориха устните си, за да кажат “Амин” на всяко Езавелино чародейство? Няма ли утре

тия човеци да осъдят сами себе си? И няма ли утре да е късно, за да си спомнят, че най-верните и Святи слуги на Господ всякога са преминавали през тъмница?

О, безумни люде, които сте забравили Любовта на Ранната Ми Църква! Спомни ли си някой от вас, че докато Апостолът Ми Петър бе хвърлен от Ирод в тъмница, Църквата беше на усърдна молитва за него? Спомни ли си някой от вас, че пророк Йоан не написа Откровението в кабинет със секретарка, но с вериги на ръцете си в килията на Патмос?

Аз заявявам против всички малодушни, страхливи и предателски души, които отстъпиха пред Ирод и Иродиада, и никак не Ме посетиха в тъмницата!

Идете си от Мене, вие проклети! Защото в тъмница бях, и не Ме споходихте, ако и доволно да ядохте Хляб и да пихте Вода от пророка Ми! Идете си от Мене, вие проклети, които не разсъдихте, че най-верните и най-посветените слуги на Небето всякога стават затворници за Господ и носят най-тежкия Кръст на Спасението – да разпнат сами себе си и да положат живота си за Господното Стадо!

А на всички Мои казвам, че от тая тъмница ви дадох чрез слугата Ми сетното доказателство за Моята Благост и Милост!

Благост и Милост, миг преди огненото въздаяние на Отеческия Гняв! Благост и Милост, миг преди последният Везувий да изригне и да потопи нечестивите във вечен огън и жупел! Блажени човеците, които от този миг поискат да Ме разпознаят и да Ми прислужват! Защото на тях Царят на Сион ще каже:

“Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте...”¹⁶

Който заживее тия Мои думи, той няма да вкуси Гняв и смърт довека! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”

¹⁶ (Матей 25:34-36)